

[Poul Møller.]

Hr. Henry Christensen sagde, at vi i dag havde udvekslet mindre venskabelige bemærkninger. Jeg ved ikke, om denne sætning er med komma imellem „mindre“ og „venskabelige“, eller om det er uden komma. I hvert fald forekommer det mig efter de mange år, jeg har kendt hr. Henry Christensen, at jeg kun kan udveksle venskabelige bemærkninger med ham. Det, der er det nye i situationen, er, at vi overhovedet skal udveksle bemærkninger. Det er i og for sig det, der for mig er det triste ved situationen. Jeg havde hellere set, at vi kunne have været dem foruden.

Det, jeg gjorde forsøg på, vedrørende spørgsmålet om ejendomsskatterne, var ikke at underkende, at venstre har gjort en indsats for at sikre lavere ejendomsskatter til kommunerne i det kommende år, men at prøve at finde ud af, hvad det egentlig er, der er sikret. Derfor var det i spørgsmålsform. Der ligger jo ikke noget uvenligt i at spørge; det er enhvers ret. Jeg spurgte først vedrørende amtsskatterne, om der bortset fra den regel, vi har haft i flere år, at landbrugets amtsskatter bliver betalt af staten, er nogen, der kan regne med, at deres amtsskatter ligger fast, parcelhusejere og lejere. Det kan de ikke regne med, de kan stige på grundlag af den 13. alm. vurdering, og for en række kommuner gælder det samme. Her vil jeg gerne fremhæve købstæderne, København og Frederiksberg, hvor der ikke er noget maksimum. Halvdelen af landets befolkning bor i København, Frederiksberg og købstæderne, hvor der ikke er loft, og hvor man derfor kan fastsætte promillen, fuldstændig som man vil, på grundlag af den 13. alm. vurdering. Da synes jeg sandelig, uden at ville forklejne venstres indsats, at det havde været bedre, om venstre og vi bare i 24 timer kunne have stået sammen om de forslag, vi i fællesskab havde fremlagt i ejendomsskatteudvalget, og prøvet deres vægt og set, om vi ikke kunne have arbejdet for en gennemførelse af disse konstruktive forslag, der også virkede på længere sigt, og som ikke kun var en 1-årig ordning. Men det kunne vi jo meget vanskeligt, når man praktisk talt i samme moment førte dem ind i disse politiske forhandlinger, der her har fundet sted. Jeg vil altså ikke forklejne venstres indsats, men jeg vil bare

prøve på at gøre det klart, hvad det er, der er sket, og det er i hvert fald, at man ikke har opnået resultater af den art, som vi sigtede imod i onsdags med hensyn til ejendomsskatterne.

Hr. Henry Christensen var ked af, at det konservative folkeparti ikke ville være med. Det kan jeg naturligvis ikke gøre noget ved. Men hr. Henry Christensen kunne jo dog forinden måske alligevel have meddelt os, at nu gik man til regeringen og forhandlede direkte med regeringen uden om udvalget på det og det grundlag. Det havde dog i hvert fald, skal vi sige for gammelt venskabs skyld, gjort vore muligheder for at overveje situationen noget nemmere. Det gjorde han ikke. Hr. Poul Hartling var så venlig at meddele mig det, da vi kom ind i udvalgs-værelset, og 2 minutter efter var venstres vilkår læst op; derefter var mødet sluttet, og der blev ikke sagt til os: kan I tænke jer at forhandle om det her, kan I tænke jer det og det, for nu har vi tænkt os at gå i statsministeriet og snakke med de radikale og socialdemokratiet om disse ting? Vi fik at vide af nogle journalister, at nu var man flyttet over i statsministeriet, som jeg altså skal sige og ikke Assistenthuset.

Om stramningen er 200-300 mill. kr. eller 400-500 mill. kr., kan — siger hr. Henry Christensen — jo ikke være afgørende. Jeg synes nu nok, det er meget afgørende, om man når denne stramning gennem en ny beskatning, nye skatter og afgifter lagt oven på dem, vi får i forvejen, eller om man forsøger at få denne stramning gennem en mere realistisk budgetlægning, både for så vidt angår udgifterne, og for så vidt angår indtægterne. Jeg synes nok, der ligger en væsentlig forskel dér.

Jeg skal i øvrigt kun sige, at jeg har forstået på hr. Henry Christensen, at venstre synes, at venstre har gjort det godt og gjort det rigtige. Vi synes, vi har inddraget det rigtige standpunkt, og der kan, såvidt jeg kan se, ikke på nuværende tidspunkt bygges bro over disse to forskellige synspunkter. Vi synes ikke, venstre har gjort det så godt, og venstre synes ikke, vi har gjort det godt. Derom er vi altså uenige, og folketinget kan ikke løse denne uenighed for os, så derfor er der ingen grund til, at vi skal fortsætte vor diskussion.